

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. S.22.0039.N

**VLAAMSE DIENST VOOR ARBEIDSBEMIDDELING EN BEROEPSOP-
LEIDING**, met zetel te 1000 Brussel, Keizerslaan 11, ingeschreven bij de KBO
onder het nummer 0877.010.362,

eiser,

vertegenwoordigd door mr. Willy van Eeckhoutte, advocaat bij het Hof van Cas-
satie, met kantoor te 9051 Gent, Drie Koningenstraat 3, waar de eiser woonplaats
kiest,

tegen

R.S.,

verweerder.

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen het arrest van het arbeidshof te Brussel van 31 maart 2022.

Raadsheer Antoine Lievens heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal Henri Vanderlinden heeft geconcludeerd.

II. CASSATIEMIDDEL

De eiser voert in zijn verzoekschrift dat aan dit arrest is gehecht, een middel aan.

III. BESLISSING VAN HET HOF***Beoordeling******Eerste onderdeel***

1. Krachtens artikel 51, § 1, eerste lid, Werkloosheidsbesluit kan de werknemer die werkloos is of wordt wegens omstandigheden afhankelijk van zijn wil uitgesloten worden van het genot van de uitkeringen overeenkomstig de artikelen 52 tot 54.

Krachtens artikel 51, § 1, tweede lid, 4°, Werkloosheidsbesluit wordt onder werkloosheid wegens omstandigheden afhankelijk van de wil van de werknemer verstaan het zich zonder voldoende rechtvaardiging niet aanmelden bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling of beroepsopleiding, indien de volledig werkloze door deze dienst werd opgeroepen om zich aan te melden.

2. Uit die bepalingen volgt niet dat de volledig werkloze die zijn afwezigheid kan rechtvaardigen maar die de dienst voor arbeidsbemiddeling of beroepsopleiding die hem heeft opgeroepen, niet tijdig op de hoogte heeft gebracht van zijn gerechtvaardigde afwezigheid, geacht wordt werkloos te zijn wegens omstandigheden afhankelijk van zijn wil.

3. Uit de overige als geschonden aangewezen bepalingen volgt evenmin dat de volledig werkloze die zijn afwezigheid op de afspraak bij voormelde dienst kan

rechtvaardigen, kan gesanctioneerd worden omdat hij die dienst niet tijdig heeft verwittigd van zijn afwezigheid.

4. Het onderdeel dat op een onjuiste rechtsopvatting berust, faalt naar recht.

Dictum

Het Hof,

Verwerpt het cassatieberoep.

Veroordeelt de eiser tot de kosten.

Bepaalt de kosten voor de eiser op 447,69 euro en op de som van 22 euro ten gunste van het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, derde kamer, samengesteld uit sectievoorzitter Eric Dirix, als voorzitter, sectievoorzitter Koen Mestdagh, en de raadsheren Antoine Lievens, Ilse Couwenberg en Sven Mosselmans, en in openbare rechtszitting van 6 februari 2023 uitgesproken door sectievoorzitter Eric Dirix, in aanwezigheid van advocaat-generaal Henri Vanderlinden, met bijstand van griffier Mike Van Beneden.

M. Van Beneden

S. Mosselmans

I. Couwenberg

A. Lievens

K. Mestdagh

E. Dirix

VOORZIENING IN CASSATIE

Aan het Hof van Cassatie van België

geeft te kennen:

de VLAAMSE DIENST VOOR ARBEIDSBEMIDDELING EN BEROEPSOPLEIDING, met zetel te 1000 Brussel, aan de Keizerslaan 11, en met het ondernemingsnummer 0887.010.362,

eiser tot cassatie,

vertegenwoordigd door de ondergetekende, Willy van Eeckhoutte, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 9051 Gent, aan de Drie Koningenstraat 3, waar keuze van woonplaats wordt gedaan,

wat volgt.

De eiser, voornoemd, verklaart hierbij zich in cassatie te voorzien tegen het hieronder nader omschreven arrest en cassatieberoep aan te tekenen tegen de hieronder nader aangewezen partij.

BESTREDEN UITSPRAAK EN PARTIJ WAARTEGEN CASSATIEBEROEP WORDT AANGETEKEN

Dit cassatieberoep is gericht tegen het arrest dat op 31 maart 2022 door de zevende kamer van het arbeidshof te Brussel op tegenspraak werd gewezen in de zaak, ingeschreven op de algemene rol onder het nummer 2020/AB/615, van de eiser, als appellant, tegen:

de heer R.S.,

toen geïntimeerde, thans verweerder in cassatie,

en tegen die verwerende partij.

Deze voorziening in cassatie is gesteund op het volgende middel en de volgende conclusie.

FEITEN EN RETROACTA VAN DE PROCEDURE

1. De verweerder heeft op 30 april 2019, in onderling overleg met zijn werkgever, zijn tewerkstelling stopgezet om overdag op zijn kindje te kunnen passen dat te vroeg geboren werd en niet op normale leeftijd naar de crèche kon gaan.

Vanaf 2 mei 2019 werkte hij via een interimovereenkomst, maar die werd op 9 mei 2019 stopgezet.

Daarna vroeg hij werkloosheidsuitkeringen aan. Omdat de verweerder het werk vrijwillig had verlaten, heeft de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening hem uitgesloten van het recht op uitkeringen voor een periode van acht weken vanaf 13 mei 2019.

Op 1 juli 2019 heeft de eiser de verweerder uitgenodigd telefonisch contact te nemen op 9 juli 2019. Op 9 juli 2019 werd hij met een gewone brief uitgenodigd voor een gesprek op 23 juli

2019, met als thema “opleiding Nederlands”. Daarop werd niet ingegaan. Op 23 juli 2019 werd hem een aangetekende uitnodiging verstuurd voor een gesprek op 13 augustus 2019. De verweerder is niet verschenen op de afspraak, zodat zijn dossier werd overgemaakt aan de controledienst van de eiser.

Op 12 september 2019 werd de verweerder opgeroepen door de controledienst om zijn dossier te komen toelichten op 11 oktober 2019. Hij kwam niet opdagen, maar zijn echtgenote stuurde daags voordien de volgende mail: *“Wij hebben de oproep ontvangen voor mijn man. Wij hadden echter telefonisch met de VDAB medewerker gesproken om uit te leggen dat mijn man werk had gevonden. Hij woonde de vergadering niet bij omdat hij met zijn baas had afgesproken terug te keren naar het werk. Hij was niet langer op zoek naar een baan. Wij hebben deze verklaring per mail verzonden. Bedankt voor uw begrip.”*

Bij *beslissing* van 24 oktober 2019 heeft de eiser de verweerder volledig uitgesloten van het recht op werkloosheidsuitkeringen tot het moment dat hij bewees dat hij opnieuw voldoende dagen gewerkt had om het recht op werkloosheidsuitkeringen te kunnen openen. Die beslissing werd gemotiveerd door het feit dat de verweerder al op 13 mei 2019 een eerdere sanctie kreeg wegens vrijwillige werkverlating.

Via zijn vakorganisatie vroeg de verweerder om een herziening van die beslissing. Aangevoerd werd dat hij van 2 augustus 2019 tot 29 augustus 2019 betaald verlof had, en hij vanaf 2 september 2019 terug in dienst was van zijn vroegere werkgever.

Op 8 november 2019 liet de eiser weten de beslissing niet te herzien.

2. Met een *verzoekschrift* van 16 januari 2020 stelde de verweerder beroep in bij de Nederlands-talige arbeidsrechtbank te Brussel.

In een *vonnis* van 14 september 2020 verklaarde de arbeidsrechtbank de vordering ontvankelijk en gegrond. De beslissing van 24 oktober 2019 werd in al haar onderdelen vernietigd en de eiser werd veroordeeld tot de kosten van het geding.

3. Tegen dat vonnis tekende de eiser *hoger beroep* aan.

In een *arrest* van 31 maart 2022 verklaart het arbeidshof te Brussel het hoger beroep ontvanke-lijk maar ongegrond. Het arbeidshof bevestigt het bestreden vonnis en veroordeelt de eiser tot de kosten van de procedure in graad van beroep.

Tegen dat arrest voert de eiser het volgende middel tot cassatie aan.

MIDDELEN

Enig middel

MIDDEL

Geschonden wettelijke bepalingen

- de artikelen 44, 51, § 1, eerste lid en tweede lid, 1° en 4°, 52bis, § 1, inzonderheid 1° en 3°, en § 2, tweede en vierde lid, 142 en 143 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering
- de artikelen 111/4, 111/5, 111/6, 111/18, 111/19, 111/21 en 111/22 van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009 houdende de organisatie van de arbeidsbemiddeling en de beroepsopleidingen
- voor zoveel als nodig, artikel 6, § 1, IX, 5°, 6°, en in voorkomend geval in 7°, b), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen

Aangevochten beslissing

In de bestreden beslissing verklaart het arbeidshof het hoger beroep ontvankelijk maar ongegrond. Het arbeidshof bevestigt het bestreden vonnis en veroordeelt de eiser tot de kosten van de procedure in graad van beroep.

Het arbeidshof neemt die beslissingen op grond van alle vaststellingen en motieven waarop zij steunen en die hier beschouwd worden integraal te zijn hernomen en in het bijzonder de volgende:

"BEOORDELING

1.

De eerste rechter was van oordeel dat [de verweerder] een voldoende rechtvaardiging had voor zijn afwezigheid op 13 augustus 2019, omdat hij in vakantie was. De eerste rechter volgt daarbij niet de stelling van [de eiser] dat een inbreuk werd gepleegd op de reglementering doordat [de verweerder] nagelaten had, zoals gevraagd werd in de oproeping, om een eventuele onmogelijkheid om aanwezig te zijn vooraf te signaleren en bovendien nagelaten had, uiterlijk binnen de derde werkdag na de geplande afspraak, het bewijs van de reden van zijn afwezigheid te bezorgen.

2.

[De eiser] wijst erop dat [de verweerder], die ingeschreven was als uitkeringsgerechtigde volledige werkloze, de afspraken met [de eiser] dient na te komen. Die rechten en plichten worden beschreven in het "digitaal startpakket" en dienen door de werkzoekende doorgenomen te worden. In de uitnodiging van 23 juli 2019, werd uitdrukkelijk gewezen op het feit dat de aanwezigheid van [de verweerder] op de afspraak verplicht was, dat moest verwittigd worden indien men niet aanwezig kon zijn en dat het bewijs van de reden ten laatste op de derde werkdag moest geleverd worden. De vermelding in het Koninklijk Besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering (verder het werkloosheidsbesluit) dat wordt bestraft het "zich zonder voldoende rechtvaardiging niet aanmelden bij de bevoegde dienst", houdt in dat de werkzoekende binnen een redelijke termijn zijn afwezigheid dient te melden en dat hij binnen een redelijke termijn de reden van zijn afwezigheid dient te bewijzen. [De eiser] verwijst naar verschillende arresten die deze interpretatie zouden onderschrijven.

[De eiser] verwijst ook naar het feit dat [de verweerder] niet is komen opdagen op de afspraak van 23 juli 2019, terwijl moet aangenomen worden dat hij wel degelijk op de hoogte was van deze afspraak.

[De eiser] verwijst tenslotte naar artikel 111/6 van het besluit van de Vlaamse regering van 5 juni 2009 houdende organisatie van de arbeidsbemiddeling en beroepsopleiding, waarin een procedure is voorzien voor de opvolging van de werkloze en waarin voorzien wordt dat, bij afwezigheid bij de derde oproeping, het dossier onmiddellijk wordt overgemaakt aan de controledienst.

3.

In zijn repliek op het advies van het openbaar ministerie aanvaardt [de eiser] dat [de verweerder] wettelijk een voldoende reden had om niet aanwezig te zijn op de afspraak van 13 augustus 2021. Hij heeft echter slechts, volgens [de eiser], voor de eerste maal naar aanleiding van de vraag tot herziening van zijn vakbond, aangegeven dat hij in de loop van de maand augustus in vakantie was, element dat de controledienst niet kon verifiëren op het moment van zijn beslissing omdat de controledienst niet de controlekaarten van de werkloosheid ontvangt. Volgens [de eiser] is het dan ook niet te begrijpen, noch goed te praten dat [de verweerder] geen stappen heeft ondernomen om zijn bemiddelaar op de hoogte te brengen van zijn vakantie.

[De eiser] geeft ook aan dat de bestreden beslissing exclusief steunt op de afwezigheid bij de oproeping voor 13 augustus 2019 en dat de afwezigheid op de gewone afspraak van 23 juli 2019 op zichzelf geen inbreuk uitmaakt op de reglementering.

4.

[De verweerder] vraagt de bevestiging van het bestreden vonnis. Artikel 51, § 1, 2^e lid, 4° van het werkloosheidsbesluit bepaalt dat onder “werkloosheid wegens omstandigheden afhankelijk van de wil van de werknemer” o.m. wordt verstaan “het zich zonder voldoende rechtvaardiging” niet aanmelden bij de Dienst voor arbeidsbemiddeling. De administratieve praktijk van [de eiser] waarbij bijkomende eisen worden gesteld inzake

de voorafgaande kennisgeving van een afwezigheid en een voorlegging binnen de drie dagen na de afspraak van het bewijsstuk inzake de redenen van de afwezigheid, is geen inbreuk in de zin van de voormelde bepaling en kan op zich niet de aanleiding zijn voor het opleggen van een sanctie.

[De verweerder] stelt verder dat het feit dat artikel 111/6° van het Besluit van de Vlaamse regering voorziet dat het dossier automatisch wordt overgemaakt aan de controledienst wanneer er een afwezigheid is bij de derde oproeping, niet inhoudt dat de controledienst een sanctie kan opleggen zonder na te gaan of aan de voorwaarden van artikel 51 § 1, 2° lid, 4° is voldaan.

[De verweerder] had een voldoende rechtvaardiging om zich niet aan te melden, omdat hij in de periode van oproeping zijn vakantie opgenomen had, overigens op basis van de dagen die hij nog te goed [had] van zijn werkgever en waarvoor dus geen werkloosheidsuitkeringen werden betaald.

[De verweerder] wijst er ten slotte op dat hij zich niet aangeboden heeft bij de oproeping van de controledienst van [de eiser] dit was omdat hij intussen het werk hervat had, werk waarin hij op dit ogenblik nog steeds is tewerkgesteld.

5.

Overeenkomstig artikel 51, § 1, 2° lid, 4° van het werkloosheidsbesluit wordt onder “werkloosheid wegens omstandigheden afhankelijk van de wil van de werknemer” o.m. verstaan:

“4° het zich zonder voldoende rechtvaardiging niet aanmelden bij de bevoegde Dienst voor Arbeidsbemiddeling en/of beroepsopleiding, indien de werkloze door deze dienst werd opgeroepen om zich aan te melden;”

Het is op basis van de in dit artikel bepaalde inbreuk dat de sanctie opgelegd werd (zij het dat de sanctie verzwaard werd omdat volgens de controledienst [de verweerder] zich in [...] een staat van herhaling bevond).

6.

Het wordt niet langer betwist dat het feit dat [de verweerder] in de loop van de maand augustus in vakantie was, wat op zich een voldoende rechtvaardiging was om afwezig te zijn op de oproeping. Dit was des te meer het geval nu hij in de loop van de maand augustus geen “vakantiedagen” heeft opgenomen zoals voorzien in de werkloosheidsreglementering, maar zijn recht op vakantie heeft uitgeput op basis van zijn tewerkstelling tot einde april en aldus geen werkloosheidsuitkeringen genoot. Hij was vrijgesteld van de verplichting ingeschreven te zijn als werkzoekende gedurende deze periode (toepassing artikel 38 van het Ministerieel Besluit van 26 november 1991 houdende uitvoering van de werkloosheidsreglementering).

Er wordt ook niet verder betwist dat enkel de afwezigheid op 13 augustus 2019 aan de basis ligt van de doorzending van het dossier van de controledienst en de beslissing van de controledienst tot uitsluiting van [de verweerder]. Er dient aldus niet verder onderzocht te worden of de afwezigheid van [de verweerder] bij vroegere oproepen al dan niet gerechtvaardigd was, vermits deze afwezigheden geen aanleiding kunnen geven tot een sanctie, zoals [de eiser] zelf aangeeft.

7.

Het is juist dat [de verweerder] slechts laattijdig aan [de eiser] kennis gegeven heeft van de reden van zijn afwezigheid (volgens [de eiser] bij de aanvraag tot herziening van de sanctie, maar in werkelijkheid op 10 oktober 2019). [De verweerder] geeft aan dat hij zich niet aangeboden heeft bij de controledienst omdat hij op dat ogenblik reeds terug aan het werk was, wat bevestigd wordt door de neergelegde stukken. Wat meer is, uit de neergelegde stukken blijkt dat [de verweerder] na de “vrijwillige” beëindiging van zijn arbeidsovereenkomst op 30 april 2019, beëindiging die onmiddellijk gevolgd werd door de indienstneming in het kader van een interim overeenkomst voor nachtarbeid (die echter niet verlengd werd), in september 2019 opnieuw in dienst trad van zijn vroegere werkgever en gedurende de maand augustus geen werkloosheidsuitkeringen aanvroeg.

Het kan aangenomen worden dat [de verweerder], die reeds van 13 mei tot 7 juli 2019 uitgesloten was uit het recht op werkloosheidsuitkeringen, en die de vaste bedoeling had om zodra mogelijk terug te keren naar de arbeidsmarkt wanneer zijn kindje terug naar de crèche zou gaan, niet de relevantie ingezien heeft van de oproeping door [de eiser].

Dit wordt ook bevestigd door de mail die de echtgenote van [de verweerder] op 10 oktober 2019 gezonden heeft aan [de eiser] met volgende inhoud:

“Wij hebben hun oproep ontvangen voor mijn man. Wij hadden echter telefonisch met [de eiser] medewerker gesproken om uit te leggen dat mijn man werk had gevonden.

Hij woonde de vergadering niet (bij) omdat hij met zijn baas had afgesproken terug te keren naar het werk. Hij was niet langer op zoek naar een baan. Wij hebben deze verklaring per mail verzonden”.

8.

Met de eerste rechter is het [arbeidshof] van oordeel dat geen enkele wettelijke bepaling [de eiser] toelaat om een sanctie uit te spreken voor het feit dat, alhoewel er een voldoende reden voor afwezigheid was, een sanctie op te leggen omdat deze reden niet werd meegedeeld aan [de eiser] binnen een termijn van drie dagen na de datum waarop de werkloze zich had moeten aanbieden. Het is uiteraard een goede administratieve praktijk, in het belang van de organisatie van de dienst, om te vragen dat, na oproeping, de werkloze moet melden dat hij zich niet kan aanbieden, en dat de reden van afwezigheid binnen korte termijn gerechtvaardigd wordt, maar geen enkele wettelijke bepaling laat toe om aan de niet naleving van deze administratieve werkwijze een sanctie te verbinden.

9.

Het vonnis van de eerste rechter dient dan ook bevestigd te worden.

10.

Louter ten overvloede is het [arbeidshof] van oordeel dat in ieder geval geen sanctie wegens herhaling kon uitgesproken worden. [De verweerder] is werkloos geworden op 9 mei 2019 en is werkloos gebleven tot 31 augustus 2019. Hij genoot geen werkloosheidsuitkeringen in de periode van 13 mei tot 7 juli 2019, omwille van zijn werkverlating.

[De eiser] *maakt toepassing van artikel 52 bis § 2, lid 2 (en niet 2°) van het werkloosheidsbesluit dat bepaalt:*

“De werknemer verliest het recht op uitkeringen wanneer hij opnieuw werkloos wordt in de zin van § 1 binnen het jaar na de gebeurtenis die aanleiding heeft gegeven tot een beslissing in toepassing van § 1, genomen voor de datum van de nieuwe gebeurtenis.”

Artikel 52 bis § 1, waarnaar verwezen wordt bepaalt:

“De werknemer kan uitgesloten worden van het genot van de uitkeringen gedurende ten minste 4 weken en ten hoogste 52 weken indien hij werkloos is of wordt in de zin van artikel 51, § 1, tweede lid, ten gevolge van: 3° het zich niet aanmelden bij de bevoegde Dienst voor Arbeidsbemiddeling en/of beroepsopleiding.”

[De verweerder] *is, door geen gevolg te geven aan een oproeping van [de eiser] in de loop van een erkende periode van werkloosheid, niet opnieuw werkloos geworden om redenen afhankelijk van zijn wil.”*

(p. 5 tot p. 9, midden, van het bestreden arrest).

Grieven

1. Eerste onderdeel

1.1.1. Luidens artikel 44 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering, afgekort als Werkloosheidsbesluit, moet de werkloze, om uitkeringen te kunnen genieten, wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wil zonder arbeid en zonder loon zijn.

Krachtens artikel 51, § 1, eerste lid, van het Werkloosheidsbesluit kan de werknemer die werkloos is of wordt wegens omstandigheden afhankelijk van zijn wil uitgesloten worden van het genot van de uitkeringen overeenkomstig de artikelen 52 tot 54.

Het feit zich zonder voldoende rechtvaardiging niet aan te melden bij de bevoegde Dienst voor Arbeidsbemiddeling en/of beroepsopleiding indien de werkloze door deze dienst werd opgeroepen om zich aan te melden, wordt op grond van artikel 51, § 1, tweede lid, 4°, van het Werkloosheidsbesluit beschouwd als werkloosheid wegens omstandigheden afhankelijk van de wil van de werknemer.

Op grond van artikel 52bis, § 1, 3°, van het Werkloosheidsbesluit kan de werknemer uitgesloten worden van het genot van de uitkeringen gedurende ten minste 4 weken en ten hoogste 52 weken indien hij werkloos is of wordt in de zin van artikel 51, § 1, tweede lid, ten gevolge van het zich niet aanmelden bij de bevoegde Dienst voor Arbeidsbemiddeling en/of beroepsopleiding.

1.1.2. Artikel 142 van het Werkloosheidsbesluit bepaalt dat de directeur in wiens ambtsgebied de werknemer zijn hoofdverblijfplaats heeft, alle beslissingen neemt over het recht op uitkeringen. De beslissingen bedoeld in artikel 6, § 1, IX, 5°, 6°, en in voorkomend geval in 7°, b), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen worden evenwel genomen door de personen die door de bevoegde gewestelijke overheden hiertoe zijn aangesteld. Het voornoemde artikel 6, § 1, IX, 5°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 betreft de beslissings- en uitvoeringsbevoegdheid om de actieve en passieve beschikbaarheid van de werklozen te controleren en het opleggen van sancties dienaangaande. De federale overheid blijft evenwel bevoegd voor het normatief kader voor de regelgeving inzake passende betrekking, actief zoekgedrag, administratieve controle en sancties, en voor de materiële uitvoering van de sancties, en dit zonder afbreuk te doen aan de gewestelijke bevoegdheid bedoeld in 6°.

Luidens artikel 143 van het Werkloosheidsbesluit kunnen de directeur en de in artikel 142, § 2, eerste lid, bedoelde personen eveneens beslissingen nemen inzake het recht op uitkeringen ten aanzien van de werknemer die, de dag waarop de beslissing wordt genomen, de dag waarop ze ter kennis wordt gebracht of de dag waarop ze in werking moet treden, geen uitkeringen verkregen of aangevraagd heeft.

1.1.3. Met ingang van 1 januari 2016 werden bij besluit van de Vlaamse regering van 18 december 2015 de artikelen 111/1 t.e.m. 111/30 onder het hoofdstuk I met als opschrift “Activering en opvolging zoekgedrag” van de titel III/1 met als opschrift “Activering en beschikbaarheid voor de arbeidsmarkt” ingevoegd in het besluit van de Vlaamse regering van 5 juni 2009 houdende de organisatie van de arbeidsbemiddeling en de beroepsopleiding, hieronder afgekort als het besluit van de Vlaamse regering van 5 juni 2009.

Luidens artikel 111/4 van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009 wordt de verplicht ingeschreven werkzoekende bij de inschrijving ervan op de hoogte gebracht

- 1° dat hij zich moet integreren op de arbeidsmarkt, enerzijds door actief een betrekking te zoeken tijdens zijn werkloosheid, en anderzijds door mee te werken aan de acties en afspraken die hem door de VDAB worden voorgesteld,
- 2° dat hij kan worden uitgenodigd voor een opvolgingsgesprek, waarop hij verplicht aanwezig moet zijn,
- 3° van de mogelijke gevolgen van de beoordeling van zijn werkzoekgedrag,
- 4° van zijn rechten en plichten.

De verplicht ingeschreven werkzoekende wordt overeenkomstig artikel 111/5 van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009 door de eiser uitgenodigd om na te gaan welke zijn mogelijkheden zijn om een of meer acties uit te voeren. Zijn aanwezigheid op dat gesprek is verplicht.

Artikel 111/6 van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009 regelt de procedure tot uitnodiging van de verplicht ingeschreven werkzoekende:

- op grond van § 1 wordt de verplicht ingeschreven werkzoekende door de eiser uitgenodigd voor een opvolgingsgesprek om na te gaan of hij zich voldoende heeft geïntegreerd op de arbeidsmarkt, enerzijds door elke overeengekomen actie en afspraak uit te voeren, anderzijds door voldoende inspanningen te leveren om actief een betrekking te zoeken; het opvolgingsgesprek vindt op zijn vroegst plaats de zevende dag na de verzending, tenzij anders overeengekomen; de verplicht ingeschreven werkzoekende moet aanwezig zijn op elk opvolgingsgesprek,
- als de verplicht ingeschreven werkzoekende niet aanwezig is op het opvolgingsgesprek en hij een geldige reden heeft, wordt hem op grond van § 2 een tweede uitnodiging gestuurd; als de verplicht ingeschreven werkzoekende niet ingaat op de tweede uitnodiging voor het opvolgingsgesprek, vermeld in het eerste lid, ongeacht of hij al dan niet een geldige reden heeft, wordt hem aangetekend een derde uitnodiging gestuurd; als de verplicht ingeschreven werkzoekende niet ingaat op de derde uitnodiging, vermeld in het tweede lid, ongeacht of hij al dan niet een geldige reden heeft, wordt zijn dossier bezorgd aan de controledienst,
- als de verplicht ingeschreven werkzoekende niet aanwezig is op het opvolgingsgesprek en hij geen geldige reden heeft, wordt hem krachtens § 3 aangetekend een tweede uitnodiging gestuurd; als de verplicht ingeschreven werkzoekende niet ingaat op de tweede uitnodiging, ver-

meld in het eerste lid, en hij een geldige reden heeft, wordt hem aangetekend een derde uitnodiging gestuurd; als de verplicht ingeschreven werkzoekende niet ingaat op de derde uitnodiging, vermeld in het tweede lid, ongeacht of hij al dan niet een geldige reden heeft, wordt zijn dossier bezorgd aan de controledienst,

- als de verplicht ingeschreven werkzoekende niet aanwezig is op het opvolgingsgesprek en hij geen geldige reden heeft, wordt hem krachtens § 4 aangetekend een tweede uitnodiging gestuurd; als de verplicht ingeschreven werkzoekende niet ingaat op de tweede uitnodiging, vermeld in het eerste lid, en hij geen geldige reden heeft, wordt zijn dossier bezorgd aan de controledienst.

De controledienst, opgericht krachtens artikel 111/18 van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009, neemt krachtens die bepaling kennis van de dossiers die hem worden bezorgd en beoordeelt overeenkomstig artikel 111/19 de ontvankelijkheid ervan. Als het dossier ontvankelijk is, wordt de verplicht ingeschreven werkzoekende uitgenodigd om gehoord te worden over de feiten die aan de grondslag liggen van de reden waarom het dossier is doorgestuurd naar de controledienst, en over zijn verweermiddelen. Tenzij wanneer de reden waarom het dossier bezorgd is aan de controledienst, betrekking heeft op het niet-uitvoeren van de afspraken die opgenomen zijn in het afsprakenblad, het ultieme afsprakenblad of de trajectovereenkomst, kan de verplicht ingeschreven werkzoekende gebruik maken van het schriftelijke verweer, zo volgt uit artikel 111/21 van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009.

Krachtens artikel 111/22, § 1, van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009 beslist de controledienst over de schorsing, vermindering of uitsluiting van het recht op werkloosheids- of inschakelingsuitkeringen. De controledienst kan ook een verwittiging geven.

Op grond van artikel 111/22, § 2, van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009 houdt de controledienst, voor zover die informatie ter beschikking is uiterlijk op het moment van het verhoor, rekening met:

- 1° de informatie, afkomstig van de verplicht ingeschreven werkzoekende;
- 2° de informatie, afkomstig van de bemiddelaar; hieronder vallen het dossier dat de bemiddelaar heeft bezorgd aan de controledienst, de beoordelingen en de evaluaties die de bemiddelaar heeft opgemaakt conform afdeling 2;
- 3° de informatie, afkomstig van partnerorganisaties;
- 4° de beslissingen die zijn genomen binnen een periode van twaalf maanden vóór de controledienst een beslissing heeft genomen;

5° de informatie, afkomstig van de RVA, met inbegrip van de door RVA of de diensten van de andere gewesten bevoegd voor de controle op de beschikbaarheid opgelegde sancties, als die sancties zijn opgelegd binnen de periode van vierentwintig maanden vóór de controledienst een beslissing heeft genomen.

1.1.4. De opvolging van de verplicht ingeschreven werkzoekende door de diensten van de eiser is strikt geregeld. Het regelgevend kader van het activeringsbeleid van werklozen is erop gericht één en ander vlot en gestructureerd te doen verlopen. Zowel de bemiddelaar als de controledienst moeten de voorgeschreven procedures volgen. Aangezien daarbij tijd en middelen worden geïnvesteerd, wordt aan het afwezig blijven van de verplicht ingeschreven werkzoekende gevolgen gekoppeld.

Waar artikel 51, § 1, tweede lid, 4°, van het Werkloosheidsbesluit bepaalt dat het zich *zonder voldoende rechtvaardiging* niet aanmelden bij de bevoegde Dienst voor Arbeidsbemiddeling en/of beroepsopleiding, indien de werkloze door deze dienst werd opgeroepen om zich aan te melden, wordt beschouwd als zijnde werkloos wegens omstandigheden afhankelijk van zijn wil, moet daaronder evenzeer worden verstaan de gevallen waarin de verplicht ingeschreven werkzoekende maar laattijdig de redenen van zijn afwezigheid op een afspraak waarop hij was uitgenodigd, meedeelt.

Van een verplicht ingeschreven werkzoekende, aan wie overeenkomstig artikel 111/4 van het besluit van de Vlaamse Reggering van 5 juni 2009 werd meegedeeld dat hij kan worden uitgenodigd voor een opvolgingsgesprek waarop hij verplicht aanwezig moet zijn, wat de mogelijke gevolgen van de beoordeling van zijn werkzoekgedrag kunnen zijn en wat zijn rechten en plichten zijn, mag worden verwacht dat hij de eiser zowel tijdig verwittigd van zijn afwezigheid op een gesprek waarop hij was uitgenodigd, alsook tijdig, d.i. binnen een redelijke termijn, op de hoogte brengt van de reden van zijn afwezigheid. De voldoende rechtvaardiging waarvan sprake in artikel 51, § 1, tweede lid, 4°, van het Werkloosheidsbesluit slaat niet enkel op de inhoudelijke reden van afwezigheid, maar evenzeer op de tijdige mededeling ervan. De tijdige mededeling van de reden van afwezigheid moet de eiser toelaten te beoordelen hoe verder te handelen.

1.2. Uit de feitelijke vaststellingen van het bestreden arrest blijkt dat:

- de verweerder op 30 april 2019 in onderling overleg met zijn werkgever zijn tewerkstelling heeft stopgezet (p. 3, tweede alinea, van het bestreden arrest),

- de Rijksdienst voor Arbeidsbemiddeling de verweerder, omdat hij vrijwillig het werk verlaten had, heeft uitgesloten van het recht op werkloosheidsuitkeringen voor een periode van acht weken, van 13 mei 2019 tot 7 juli 2019 (p. 3, derde alinea, van het bestreden arrest),
- de eiser de verweerder op 1 juli 2019 heeft uitgenodigd telefonisch contact te nemen op 9 juli 2019 (p. 3, vierde alinea, van het bestreden arrest),
- de verweerder op 9 juli 2019 met een gewone brief werd uitgenodigd voor een gesprek op 23 juli 2019, met als thema ‘opleiding Nederlands’, waarop niet werd ingegaan (p. 3, vierde alinea, van het bestreden arrest),
- op 23 juli 2019 een aangetekende uitnodiging werd gestuurd voor een gesprek op 13 augustus 2019, waarop de verweerder evenmin verschenen is, zonder een reden op te geven voor zijn afwezigheid (p. 3, vierde alinea, van het bestreden arrest),
- de consultant het dossier van de verweerder op dat ogenblik heeft doorgezonden naar de controledienst (p. 3, vijfde alinea, van het bestreden arrest),
- de verweerder op 12 september 2019 werd opgeroepen door de controledienst om zijn dossier te komen toelichten op 11 oktober 2019 (p. 3, onderaan, van het bestreden arrest),
- de verweerder op het gesprek gepland op 11 oktober 2019 niet is verschenen, maar zijn echtgenote op 10 oktober 2019 een mail heeft gestuurd met de volgende inhoud: *“Wij hebben de oproep ontvangen voor mijn man. Wij hadden echter telefonisch met de VDAB medewerker gesproken om uit te leggen dat mijn man werk had gevonden. Hij woonde de vergadering niet bij omdat hij met zijn baas had afgesproken terug te keren naar het werk. Hij was niet langer op zoek naar een baan. Wij hebben deze verklaring per mail verzonden. Bedankt voor uw begrip.”* (p. 3, onderaan, en 4, bovenaan, van het bestreden arrest),
- de controledienst bij beslissing van 24 oktober 2019 de verweerder volledig heeft uitgesloten van het recht op werkloosheidsuitkeringen tot het moment dat hij bewijst opnieuw voldoende dagen gewerkt te hebben om het recht op werkloosheidsuitkeringen te kunnen openen, beslissing die werd gemotiveerd doordat op 13 mei 2019 een eerdere sanctie werd genomen wegens vrijwillige werkverlating (p. 4, tweede en derde alinea, van het bestreden arrest).

1.3. In regelmatig voor het arbeidshof neergelegde conclusies voerde de eiser aan dat de verweerder heeft nagelaten de bemiddelaar tijdig van zijn afwezigheid op de afspraak van 13 augustus 2019 op de hoogte te brengen, daarvoor enige verklaring te geven en tijdig enig bewijs voor de afwezigheid voor te leggen (blz. 5, randnr. 1, van de “Beroepsbesluiten” van de eiser). De eiser voerde niet enkel aan dat de bemiddelaar niet op voorhand werd verwittigd van de afwezigheid en dat geen geldig bewijs van het verlof werd ontvangen binnen drie werkdagen na de geplande afspraak, maar ook dat zelfs geen geldig bewijs werd ingediend tot het moment van de herzieningsaanvraag (blz. 6, derde en vierde alinea, van de “Beroepsbesluiten” van de eiser).

De eiser voerde uitdrukkelijk aan dat de werkzoekende binnen een redelijke termijn zijn afwezigheid moet melden én binnen een redelijke termijn de reden van zijn afwezigheid moet bewijzen ten aanzien van de bemiddelaar, en de maatstaf van een normaal voorzichtig werkzoekende altijd geldt (blz. 6, voorlaatste alinea, van de “Beroepsbesluiten” van de eiser).

1.4. Het arbeidshof verklaart het hoger beroep van de eiser ongegrond en bevestigt het oordeel van de eerste rechter dat de verweerder een voldoende rechtvaardiging had voor zijn afwezigheid op het gesprek gepland op 13 augustus 2019, en motiveert die beslissing op de gronden dat (p. 7, derde alinea, tot p. 8, vijfde alinea, van het bestreden arrest):

- niet langer wordt betwist dat het feit dat de verweerder in de loop van de maand augustus in vakantie was, wat op zich een voldoende rechtvaardiging was om afwezig te zijn op de oproeping,
- dit des te meer het geval was nu hij in de loop van de maand augustus geen “vakantiedagen” heeft opgenomen zoals voorzien in de werkloosheidsreglementering, maar zijn recht op vakantie heeft uitgeput op basis van zijn tewerkstelling tot einde april en aldus geen werkloosheidsuitkeringen genoot,
- de verweerder was vrijgesteld van de verplichting ingeschreven te zijn als werkzoekende gedurende deze periode (toepassing artikel 38 van het Ministerieel Besluit van 26 november 1991 houdende uitvoering van de werkloosheidsreglementering),
- ook niet verder wordt betwist dat enkel de afwezigheid op 13 augustus 2019 aan de basis ligt van de doorzending van het dossier van de controledienst en de beslissing van de controledienst tot uitsluiting van de verweerder,
- het juist is dat de verweerder slechts laattijdig aan de eiser kennis heeft gegeven van de reden van zijn afwezigheid, volgens de eiser bij de aanvraag tot herziening van de sanctie, maar in werkelijkheid op 10 oktober 2019,
- de verweerder aangeeft dat hij zich niet aangeboden heeft bij de controledienst omdat hij op dat ogenblik reeds terug aan het werk was, wat bevestigd wordt door de neergelegde stukken,
- uit de neergelegde stukken blijkt dat de verweerder na de “vrijwillige” beëindiging van zijn arbeidsovereenkomst op 30 april 2019, beëindiging die onmiddellijk gevolgd werd door de indienstneming in het kader van een interim overeenkomst voor nachtarbeid, die echter niet verlengd werd, in september 2019 opnieuw in dienst trad van zijn vroegere werkgever en gedurende de maand augustus geen werkloosheidsuitkeringen aanvroeg,
- aangenomen kan worden dat de verweerder, die reeds van 13 mei tot 7 juli 2019 uitgesloten was uit het recht op werkloosheidsuitkeringen, en die de vaste bedoeling had om zodra mogelijk terug te keren naar de arbeidsmarkt wanneer zijn kindje terug naar de crèche zou gaan, niet de relevantie ingezien heeft van de oproeping door de eiser,

- dit ook wordt bevestigd door de mail die de echtgenote van de verweerder op 10 oktober 2019 gezonden heeft aan de eiser met volgende inhoud: *“Wij hebben hun oproep ontvangen voor mijn man. Wij hadden echter telefonisch met [de eiser] medewerker gesproken om uit te leggen dat mijn man werk had gevonden. Hij woonde de vergadering niet (bij) omdat hij met zijn baas had afgesproken terug te keren naar het werk. Hij was niet langer op zoek naar een baan. Wij hebben deze verklaring per mail verzonden”*,
- geen enkele wettelijke bepaling de eiser toelaat een sanctie uit te spreken voor het feit dat, alhoewel er een voldoende reden voor afwezigheid was, de reden van afwezigheid niet werd meegedeeld aan de eiser binnen een termijn van drie dagen na de datum waarop de werkloze zich had moeten aanbieden,
- het uiteraard een goede administratieve praktijk is, in het belang van de organisatie van de dienst, om te vragen dat, na oproeping, de werkloze moet melden dat hij zich niet kan aanbieden, en dat de reden van afwezigheid binnen korte termijn gerechtvaardigd wordt, maar geen enkele wettelijke bepaling laat toe om aan de niet naleving van deze administratieve werkwijze een sanctie te verbinden.

1.5.1. Door op de voornoemde gronden het hoger beroep van de eiser af te wijzen, beperkt het arbeidshof het zich zonder voldoende rechtvaardiging niet aanmelden bij de bevoegde dienst waarvan sprake in artikel 51, § 1, tweede lid, 4°, van het Werkloosheidsbesluit tot louter de gegrondheid van de reden van afwezigheid en sluit het een laattijdige mededeling van de reden van afwezigheid daarvan uit.

De vaststellingen dat de verweerder in de loop van de maand augustus geen vakantiedagen heeft opgenomen zoals voorzien in de werkloosheidsreglementering, maar zijn recht op vakantie heeft uitgeput op basis van zijn tewerkstelling tot einde april en aldus geen werkloosheidsuitkeringen genoot,

en dat de verweerder zelfs was vrijgesteld van de verplichting ingeschreven te zijn als werkzoekende gedurende deze periode met verwijzing naar artikel 38 van het ministerieel besluit van 26 november 1991 houdende uitvoering van de werkloosheidsreglementering, hebben enkel betrekking op de gegrondheid van de reden van afwezigheid. De bedoelde vrijstelling van de verplichting ingeschreven te zijn heeft bovendien betrekking op de vereiste van beschikbaarheid voor de arbeidsmarkt, niet op het werkloos zijn wegens omstandigheden onafhankelijk van de wil van de werknemer. Het feit dat de verweerder in augustus 2019 geen werkloosheidsuitkeringen genoot, en het feit dat aangenomen kan worden dat de verweerder de relevantie niet inzag van de oproeping door de eiser, raken evenzeer de beoordeling van de gegrondheid van de reden van afwezigheid en zijn geen wettige verantwoording voor een laattijdige verwittiging van de reden van afwezigheid.

Door, niettegenstaande het arbeidshof zelf vaststelt dat de verweerder slechts laattijdig aan de eiser kennis heeft gegeven van zijn reden van afwezigheid, in werkelijkheid op 10 oktober 2019 (p. 7, laatste alinea, van het bestreden arrest), zonder dat voor die laattijdigheid overmacht of enige verantwoording wordt vastgesteld, oordeelt het arbeidshof niet naar recht dat er een voldoende reden voor afwezigheid was, en verantwoordt het arbeidshof zijn beslissing dat de eiser geen sanctie mocht opleggen voor de afwezigheid van de verweerder op 13 augustus 2019 niet naar recht (schending inzonderheid van artikel 51, § 1, tweede lid, 4°, van het Werkloosheidsbesluit, alsook van de artikelen 111/4, 111/5, 111/6, 111/18, 111/19, 111/21 en 111/22 van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009 en 44, 51, § 1, eerste lid, 52bis, § 1, 3°, 142 en 143 van het Werkloosheidsbesluit en 6, § 1, IX, 5°, 6°, en in voorkomend geval in 7°, b), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980).

1.5.2. Minstens dient de beoordeling van het zich zonder voldoende rechtvaardiging niet aanmelden op een gesprek waarop hij uitgenodigd was te gebeuren aan de hand van het zorgvuldigheidscriterium en dient derhalve te worden nagegaan of de verweerder zich heeft gedragen zoals een normaal en voorzigt verplicht ingeschreven werkzoekende dat in dezelfde concrete omstandigheden zou hebben gedaan.

Door, zonder na te gaan of en vast te stellen dat de verweerder zich in de gegeven omstandigheden heeft gedragen zoals ieder normaal en voorzichtig verplicht ingeschreven werkloze zou hebben gedaan, te oordelen dat de verweerder niet kan worden gesanctioneerd voor de laattijdige verwittiging van de eiser van de reden van zijn afwezigheid op het gesprek waartoe hij was uitgenodigd op 13 augustus 2019, m.n. in werkelijkheid op 10 oktober 2019, verantwoordt het arbeidshof zijn beslissing niet naar recht (schending inzonderheid van artikel 51, § 1, tweede lid, 4°, van het Werkloosheidsbesluit, alsook van de artikelen 111/4, 111/5, 111/6, 111/18, 111/19, 111/21 en 111/22 van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009 en 44, 51, § 1, eerste lid, 52bis, § 1, 3°, 142 en 143 van het Werkloosheidsbesluit en 6, § 1, IX, 5°, 6°, en in voorkomend geval in 7°, b), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980).

2. Tweede onderdeel

2.1.1. Krachtens artikel 51, § 1, eerste lid, van het Werkloosheidsbesluit kan de werknemer die werkloos is of wordt wegens omstandigheden afhankelijk van zijn wil uitgesloten worden van het genot van de uitkeringen overeenkomstig de artikelen 52 tot 54.

Het feit zich zonder voldoende rechtvaardiging niet aan te melden bij de bevoegde Dienst voor Arbeidsbemiddeling en/of beroepsopleiding indien de werkloze door deze dienst werd opgeroepen om zich aan te melden, wordt op grond van artikel 51, § 1, tweede lid, 4°, van het Werkloosheidsbesluit beschouwd als werkloosheid wegens omstandigheden afhankelijk van de wil van de werknemer.

Op grond van artikel 52bis, § 1, 3°, van het Werkloosheidsbesluit kan de werknemer uitgesloten worden van het genot van de uitkeringen gedurende ten minste 4 weken en ten hoogste 52 weken indien hij werkloos is of wordt in de zin van artikel 51, § 1, tweede lid, ten gevolge van het zich niet aanmelden bij de bevoegde Dienst voor Arbeidsbemiddeling en/of beroepsopleiding.

Het feit een passende dienstbetrekking te verlaten zonder wettige reden, wordt op grond van artikel 51, § 1, tweede lid, 1°, van het Werkloosheidsbesluit eveneens beschouwd als werkloos zijn wegens omstandigheden afhankelijk van de wil van de werknemer, en wordt op grond van artikel 52bis, § 1, 1°, gesanctioneerd met een uitsluiting van het recht op werkloosheidsuitkeringen voor een periode van minstens vier weken en hoogstens 52 weken.

2.1.2. Luidens artikel 52bis, § 2, tweede lid, van het Werkloosheidsbesluit verliest de werknemer het recht op uitkeringen wanneer hij opnieuw werkloos wordt in de zin van § 1 binnen het jaar na de gebeurtenis die aanleiding heeft gegeven tot een beslissing in toepassing van § 1, genomen voor de datum van de nieuwe gebeurtenis. Op grond van artikel 52bis, § 2, vierde lid, van het Werkloosheidsbesluit eindigt de uitsluiting in dat geval pas wanneer de werknemer opnieuw voldoet aan de toelaatbaarheidsvoorwaarden voorzien in de artikelen 30 tot 33 of wanneer hij een voldoende wachttijd heeft vervuld als bepaald in dat artikel.

Opnieuw werkloos worden in de zin van de laatstgenoemde bepaling moet worden beoordeeld aan de hand van de bepalingen van artikel 52bis, § 1, van het Werkloosheidsbesluit, dat op zijn beurt verwijst naar artikel 51, § 1, tweede lid, van het Werkloosheidsbesluit, waaronder de ge-

vallen werkloos te zijn of te worden ten gevolge van het zich niet aanmelden bij de bevoegde dienst van de eiser en ten gevolge van werkverlating.

2.2. Zoals het arbeidshof vaststelt, werd de beslissing van 24 oktober 2019 van de controledienst van de eiser, waarbij de verweerder volledig werd uitgesloten van het recht op werkloosheidsuitkeringen tot wanneer hij bewijst opnieuw voldoende dagen gewerkt te hebben om werkloosheidsuitkeringen te kunnen genieten, gemotiveerd op grond dat hij zich in staat van herhaling bevond, meer bepaald dat hij op 13 mei 2019 werd gesanctioneerd wegens werkverlating (p. 3, derde alinea, p. 4, tweede en derde alinea, en p. 7, bovenaan, van het bestreden arrest).

2.3. Het arbeidshof oordeelt dat geen sanctie wegens herhaling kon worden uitgesproken, en steunt die beslissing op de gronden dat (p. 8, onderaan, en p. 9, eerste helft, van het bestreden arrest):

- de verweerder werkloos is geworden op 9 mei 2019 en werkloos is gebleven tot 31 augustus 2019,
- de verweerder geen werkloosheidsuitkeringen genoot in de periode van 13 mei tot 7 juli 2019, omwille van zijn werkverlating,
- de verweerder, door geen gevolg te geven aan een oproeping van de eiser in de loop van een erkende periode van werkloosheid, niet opnieuw werkloos is geworden om redenen afhankelijk van zijn wil.

Het arbeidshof beslist derhalve dat de verweerder niet opnieuw werkloos is geworden door geen gevolg te geven aan zijn oproeping tot gesprek op 13 augustus 2019 omdat hij zich al in een erkende periode van werkloosheid bevond.

Door aldus te oordelen miskent het arbeidshof de draagwijdte van artikel 52bis, § 2, tweede lid, van het Werkloosheidsbesluit, waarbij het opnieuw werkloos worden in de zin van die bepaling niet afhankelijk is van de reële situatie, noch van de al erkende werkloosheidstoestand, maar van het zich voordoen van een situatie bedoeld in artikel 52bis, § 1, van het Werkloosheidsbesluit. Door te oordelen dat in ieder geval geen sanctie van herhaling kon uitgesproken worden, miskent het arbeidshof dan ook de artikelen 51, § 1, eerste en tweede lid, 1° en 4°, en 52bis, § 1, inzonderheid 1° en 3°, en § 2, tweede en vierde lid, van het Werkloosheidsbesluit.

Conclusie

Het arbeidshof verklaart het hoger beroep van de eiser niet wettig ongegrond (schending van alle in de aanhef van het middel opgesomde wettelijke bepalingen).

OM DEZE REDENEN

Concludeert de eiser dat het uw Hof behage

- de bestreden beslissing te vernietigen,
- de zaak en de partijen te verwijzen naar een ander arbeidshof,
- uitspraak te doen over de kosten als naar recht.

Gent, 30 juni 2022

Voor de eiser,

Willy van Eeckhoutte,
advocaat bij het Hof van Cassatie.